

Rocca di Papa, 3 ottobre 2020

#daretocare

Verhalen van mensen die zorg weten te dragen voor elkaar

1. Opening en groeten, live verbinding met negen gemeenschappen in verschillende landen

In verbinding met Guatemala, Bolivia, Canada, Angola, Zuid-Afrika, Egypte, Portugal, Schotland en Bulgaria.

2. Chiara Lubich: De universele broederschap

Op 8 mei 2004 in Stuttgart, Duitsland, had Chiara ongeveer 9000 mensen voor zich op de eerste bijeenkomst van "Samen voor Europa". Het was een historisch moment, waarin zij de sleutel aanbood tot de opbouw van de vrede van het mozaïekcontinent dat Europa is en de hele wereld: Stukjes van universele broederschap opbouwen.

3. Concrete broederschap – deel 1

We gaan naar Australië, Brazilië, Duitsland, de Verenigde Staten en Vietnam, om te zien en te luisteren naar een aantal "kleine" acties van verschillende mensen die zorg dragen voor de mensen in hun omgeving.

4. #daretocare in Nigeria

Een reis naar verschillende delen van Nigeria, waar enkele leden van de Focolarebeweging ons hun initiatieven en projecten op het gebied van zorg, duurzaamheid, onderwijs en ondernemerschap laten zien.

5. Italië: Welkoms en solidariteitscentrum PAS in Ascoli Piceno

Ad Ascoli Piceno, nel centro Italia, alcune associazioni hanno deciso di unirsi per sostenere il disagio economico e sociale cittadino. Così da qualche anno è nato il PAS, Polo accoglienza e solidarietà, un'esperienza di "rete" che ha trovato una casa pochi mesi fa.

In Ascoli Piceno, in Midden-Italië, hebben enkele verenigingen besloten zich te verenigen om de economische en sociale problemen van de stad aan te pakken. Zo is een paar jaar geleden het Welkoms- en Solidariteits Centrum PAS ontstaan, een "netwerk" ervaring dat een paar maanden geleden huisvesting heeft gevonden.

6. Gen Verde en Gen Rosso

7. Concrete broederschap – deel 2

We gaan naar Australië, Brazilië, Duitsland, de Verenigde Staten en Vietnam, om te zien en te luisteren naar een aantal "kleine" acties van verschillende mensen die zorgen voor de mensen in hun omgeving.

8. Italië: Houd moed! Danilo Zanzucchi wordt 100

Afgelopen 11 augustus hebben we de 100ste verjaardag van Danilo Zanzucchi gevierd. Samen met zijn vrouw Anna Maria zijn zij meer dan 40 jaar de verantwoordelijken geweest voor de beweging Nieuwe Gezinnen. Een rijke geschiedenis die van hen, waarin veel liefde is gegeven en ontvangen. We hebben hen thuis in Grottaferrata opgezocht

9. TV Film over Chiara Lubich: Interview met Saverio D'Ercole

Interview met Saverio D'Ercole, creatief producent van Casanova Multimedia die samen met Rai Fiction de tv-film heeft geproduceerd die over Chiara Lubich wordt gemaakt.

10. Hoop voor Libanon

Vanuit Beiroet in Libanon vertellen enkelen van de Focolare-gemeenschap ons hoe ze dit bijzonder moeilijke moment van hun geschiedenis beleven na de explosie die op 4 augustus de haven verwoestte en verschillende wijken van de stad beschadigde.

11. Met paus Franciscus om allen broers en zusters te zijn

Maria Voce, presidente van de Focolarebeweging, herhaalt aan het einde van het focolarejournaal hoe "de Paus met deze nieuwe encycliek 'Fratelli Tutti' het lijden van iedereen op zich neemt en iedereen oproept om samen te komen om een antwoord te vinden". Ze richt zich vervolgens tot de hele wereld: "Ik zou graag willen dat iedereen samen voor de Paus een al begonnen antwoord is, een antwoord dat hem troost en hoop geeft".

12. Wat er voor de komende tijd op het programma staat en afsluiting

Afspraken: Feest van Chiara Luce Badano, Global Compact on Education, EcoOne - New ways towards Integral Ecology: five years after Laudato Si' en Economy of Francesco.

1. OPENING EN GROETEN, LIVE VERBINDING MET NEGEN GEMEENSCHAPPEN IN VERSCHILLENDE LANDEN

Muziek en tekst:

DARE TO CARE: Verhalen van mensen die zorg weten te dragen voor elkaar

CONCRETE BROEDERSCHAP: Australië – Brazilië – Duitsland – Verenigde Staten – Vietnam

WELKOMS- EN SOLIDARITEITSCENTRUM PAS VAN ASCOLI PICENO: Italië

HOUD MOED! DANILO ZANZUCCHI WORDT 100: Italië

Met medewerking van: GEN ROSSO EN GEN VERDE

DARE TO CARE IN AKTIE: Nigeria

TV-FILM OVER CHIARA LUBICH: interview met Saverio D'Ercole

HOOP VOOR LIBANON

Het focolarejournaal – een familie die met elkaar verbonden is

Alessandra Pasquali: *Ciao a tutti! Boa tarde ao Brasil! Boa noite Portugal! Bonsoir a tout le monde!*

Michele Sole: *Hola a todos y a todas! Good evening and good morning to everyone!*

Alessandra: Een groet aan iedereen hier vanuit het Auditorium van het Internationale Centrum van de Focolarebeweging vanwaar we na zoveel maanden weer het focolarejournaal laten vertrekken! We hebben deze zaal wel wat gemist he?!

Michele: Ja, het is echt mooi om elkaar weer "live"; te kunnen zien in deze directe uitzending uitzending, samen met heel onze planetaire familie! Maar eerst en vooral willen we Emmaus en Jesús groeten die hier bij ons zijn! Ciao Emmaus, ciao Jesús!

Alessandra: Welkom.

Vanwege de pandemie en de veiligheidsregels hebben we enkele delen van dit focolarejournaal van tevoren opgenomen... vanuit Loppiano (kijkend naar Michele). Waarom vanuit Loppiano?

Michele: Dat is logisch! Omdat wij twee in Loppiano wonen, waar de internationale groepen Gen Rosso en Gen Verde zijn gevestigd.

Alessandra: en voor degenen die ons nog niet kennen hier rechts van mij Michele Sole van Gen Rosso.

Michele: en Alessandra Pasquali van Gen Verde.

Alessandra: En we maken van de gelegenheid gebruik om onze collega's te groeten: ciao ragga'!

Michele: We zullen ons even voorstellen. Ik kom uit zuid Italië, ik heb altijd graag gezongen. Op een gegeven moment wilde ik bij de televisie en daarom heb ik auditie gedaan voor een talentenjacht.

Vervolgens heb ik mensen ontmoet die mij Chiara Lubich en het charisma van de eenheid hebben leren kennen en dit heeft mij veroverd: Ik ben begonnen met liefhebben en hierin heb ik mijn geluk en mijn verwezenlijking gevonden. Nu woon ik sinds enkele jaren in een focolare en zing ik bij Gen Rosso.

Alessandra: Ik ben in Rome geboren. Na mijn studie sociologie ben ik mijn droomwens gaan verwezenlijken: om actrice te worden en ben ik naar een theaterschool gegaan. Ik heb 3 jaar

gestudeerd en juist daar, binnen de muren van deze school heb ik begrepen dat als ik echt gelukkig wilde zijn, ik alles moest achterlaten voor God. Dat kwam - zonder dat hij het wist - door een regisseur die ons zei: als je het podium op wilt gaan, moet je iets echt belangrijks te vertellen hebben. In mijn leven was het meest belangrijke de ontmoeting met de liefde van God, die heel mijn leven veranderd heeft. En uit coherentie en passie heb ik JA gezegd tegen God, daar in die theaterschool.

Michele: We willen dit focolarejournaal beginnen met een groet aan enkele gemeenschappen die met ons verbonden zijn, want veel mensen hebben bijgedragen aan dit focolarejournaal. Mensen uit Libanon. Nigeria en ieder verteld over zijn uitdagingen en culturele rijkdom. Bedankt allemaal!

Alessandra: Wow!

Michele: Ciao!

Alessandra: Wat een grote familie hebben we! Ciao a tutti, a tutte! Laten we beginnen met Guatemala, in Midden-Amerika. Lili, jullie zijn met vele daar, hoe gaat het?

Lilina Castañeda: *Hola a todos!*

Michele: *Hola!*

Alessandra: We weten dat jullie deel uitmaken van "SAMEN STEUNEN WE", de groep die hard werkt om veel mensen te helpen die getroffen zijn door COVID. Kunnen jullie ons iets vertellen?

Lilina: Ja. "SAMEN STEUNEN WE"; is ons motto. We proberen te luisteren, begrip te tonen en te reageren op concrete behoeften. We geven online cursussen in basketballen, tekenen en gitaarspelen. We verkopen empanadas en organiseren bingo's. Met de opbrengst hebben we verschillende families kunnen helpen met voedsel en geld om hun rekeningen te betalen. We hebben ook medische benodigdheden gekocht voor een gezondheidscentrum. Er zijn nog steeds veel noden en - samen - blijven we alles doen wat we kunnen! Bedankt!

Alessandra: Jullie bedankt! *Muchas gracias!*

Michele: *Muchas gracias Lilina!*

en nu gaan we naar BOLIVIA. Vanuit Cochabamba zijn Carlos, Lidia, M.Chiera en Fernando met ons verbonden.

Allen: Hola! Ciao!

Maria Chiara: ja, ik ben hier met mijn familie en we zijn blij dat we kunnen deelnemen aan dit focolarejournaal en we sturen een groet en een omhelzing van de hele gemeenschap hier in Bolivia.

Allen: Ciao a tutti!

Michele: *Gracias!*

Alessandra En nu gaan we naar Noord Amerika naar Quebec in Canada bent u daar Pater Yvon?

We gaan verder

Michele: De microfoon Pater Yvon.?

Alessandra: Oké we gaan verder.

Michele: En nu Afrika, vanuit ANGOLA de familie Lukoki.

Allen: Ciao!

Lena: we zijn hier Helena en Alberto, wij zijn vrijwilligers en hier zijn ook enkele van onze kinderen en kleinkinderen... we zijn blij om met jullie allemaal samen in dit focolarejournaal verbonden te zijn en groeten uit naam van de hele gemeenschap in Angola alle kinderen van Chiara in de hele wereld...

Alberto we zijn blij om met jullie allemaal samen in dit focolarejournaal verbonden te zijn en groeten uit naam van de hele gemeenschap in Angola alle kinderen van Chiara in de hele wereld.

Allen: Ciao!

Michele: *Muito obrigado, muito obrigado!*

We blijven in Afrika, nu gaan we naar Zuid-Afrika naar Grahamstown (1000 km ten zuiden van Johannesburg). Joana we weten dat jij daar studeert en zoals velen geblokkeerd bent daar vanwege COVID en dat je niet naar huis kunt.

Michele: Joana, de microfoon...

Joana: Ja ik ben hier alleen, maar ik voel me niet alleen. Ik ben samen met jullie allemaal. Een groet van de hele Focolare familie in Zuid-Afrika!

Alessandra: En nu gaan we kijken wat er gebeurt in het focolare van Caïro in Egypte? (muziek) Ze vermaken zich!...

Een van de jongeren:

- Een van de jongeren: Bedankt vanuit Egypte!

Allen: Ciao!

Alessandra: Ciao!

Michele: Ciao!

Alessandra: Grazie!

Michele: En nu gaan we naar Europa, naar PORTUGAL naar het focolarestadje Arco Iris.

Ana Maia Matos: *Olá a todos, sou a Ana!*

Mário Maia Matos: een groet aan iedereen, ik ben Mario, in deze zaal zijn we, op veilige afstand, een vertegenwoordiging van iedereen hier, gen, volwassenen, priesters, gezinnen... Groeten aan iedereen!

Allen: Ciao!

Michele: *Obrigado!*

Alessandra: Nu gaan we verder in Europa, Schotland, Tom kun je ons horen?

Tom Lamont Groeten van de focolarefamilie uit Schotland. Ik ben Tom, dit hier is mijn familie, met de kleindochters Helena en Felicity, Schotland is een klein land met een groot hart, een groet en onze eenheid voor heel de wereld.

Allen: *Bye!*

Michele: Bye!

Alessandra: Een groet voor jullie Tom en we hopen dat alles goed zal lopen met Gina-Marie bij de bevalling van het laatste kleinkind in november.

Tom: Ja, bedankt!

Michele: Auguri, Gina-Marie!

De beste wensen dan! En tot slot is er Mirkos uit Bulgarije. Ciao! Goed jullie te zien. We weten dat je een bijzondere Mariapoli hebben gehad, nietwaar?

Mitko: Ja! Een groet van ons allemaal vanuit Sofia! Zoals jullie weten konden we vanwege de pandemie geen grote bijeenkomsten houden. En daarom was onze mariapoli dit jaar anders dan gewoonlijk: we hebben die in de bergen gehouden dicht bij een rivier, allemaal in tenten! We waren met twintigen. Het was mooi om de aanwezigheid van God in de natuur en onder ons te herontdekken; we hebben de ervaring opgedaan dat we één grote familie zijn.

Michele: Grazie Mitko! Ciao!

Alessandra: Grazie Mitko!

Padre Yvon, kunnen we u nog horen? Kunt u de microfoon openen? Wat doen we ? We gaan verder. Een groet Pater Yvon. Iedereen bedankt en veel groeten

Michele: Un saluto, padre Yvon! Grazie a tutti!

2. CHIARA LUBICH: DE UNIVERSELE BROEDERSCHAP

Alessandra: Op 8 mei 2004 in Stuttgart, Duitsland, had Chiara ongeveer 9.000 mensen uit verschillende Europese landen voor zich. Het was de eerste ontmoeting van het netwerk van christenen “Samen voor Europa”. Een historisch moment waarop Chiara de sleutel aanbood om vrede op te bouwen in een mozaïekcontinent als Europa. Ze onderstreepte dat universele broederschap een programma is voor de hele wereld.

Michele: En net enkele uren geleden heeft paus Franciscus in Assisi zijn derde encycliek ondertekend, met de titel: “Allen broeders - over broederschap en sociale vriendschap” en vanaf morgen kunnen we de inhoud ervan leren kennen. Het heeft indruk op me gemaakt dat de paus, vandaag, naar broederschap wijst als de enige uitweg om de vele crises die de wereld nog steeds treffen te overwinnen.

Laten we nu luisteren naar een passage uit wat Chiara in Stuttgart heeft gezegd.

Tekst: Stuttgart, 8 mei 2004

Chiara Lubich, stichteres van de Focolarebeweging: Universele broederschap is een diep menselijk streven dat bijvoorbeeld aanwezig is in de groten van de geschiedenis. Martin Luther King zei: “Ik heb een droom: dat op een dag de mensen (...) zullen beseffen dat ze zijn geschapen om als broers en zussen samen te leven (...); en dat broederschap (...) op het programma staat van de zakenman, en het motto is van de politicus.”¹

Mahatma Gandhi, zei over zichzelf: “Mijn missie is niet eenvoudigweg broederschap voor de mensen van India. (...) Maar door de vrijheid van India te bewerkstelligen hoop ik de missie van broederschap van alle mensen te bereiken.”²

Universele broederschap is ook het programma geweest van mensen die niet geïnspireerd waren door religieuze motieven. Het project van de Franse Revolutie had als motto: “Vrijheid,

---

¹Vgl. Martin Luther King, *Toespraak op kerstavond 1967*, Atlanta, cit. In het Italiaans: *Il fronte della coscienza*, Turijn 1968.

²M.K. Gandhi, in het Italiaans: *Antichi come le montagne*, Milaan 1970, p.162.

gelijkheid en broederschap”. Maar als tal van landen er bij het opbouwen van democratische regimes in zijn geslaagd om, althans ten dele, vrijheid en gelijkheid te bereiken, dan geldt dat zeker niet voor broederschap, die meer verkondigd is dan geleefd.

Wie ons de universele broederschap verkondigd heeft en ons ook de weg daarnaartoe heeft gewezen, was Jezus. Door ons te openbaren dat God vader is, heeft hij de muren neergehaald die de “onzen” van de “anderen” scheiden, vrienden van vijanden, en hij heeft iedere mens bevrijd van duizenden vormen van ondergeschiktheid en slavernij, van onrechtvaardige relaties, en zodoende heeft hij een authentieke existentiële, culturele en politieke revolutie teweeggebracht.

Door de eeuwen heen hebben vele spirituele stromingen geprobeerd deze revolutie te implementeren. Echt broederlijk leven was bijvoorbeeld het gedurfde en eigenzinnige project van Franciscus van Assisi en zijn metgezellen³, wiens leven een prachtig voorbeeld is van een broederschap die buiten alle mensen, ook de kosmos, met broeder zon en maan en sterren omvat.

Het instrument dat Jezus ons heeft aangereikt om deze universele broederschap te verwezenlijken, is de liefde: een grote, nieuwe liefde, anders dan die die we gewoonlijk kennen. Jezus heeft de manier van liefhebben van de hemel, op aarde gebracht. Deze liefde vereist dat we iedereen liefhebben, dus niet alleen familieleden en vrienden. Ons wordt gevraagd wie sympathiek, en ook wie antipathiek is, lief te hebben, de landgenoot en de buitenlander, de Europeaan en de immigrant, die van je eigen Kerk en die van een andere, van je eigen religie en die van een andere. [...]

Deze liefde vereist dat we ook de vijand liefhebben en hem vergeven mocht hij ons kwaad hebben gedaan. [...] Ik heb het over een liefde die geen onderscheid maakt, en rekening houdt zowel met degenen die fysiek naast ons staan, als met degenen over wie we spreken of over wie gesproken wordt, voor wie we ons dagelijks werk doen, degenen waarover in de krant of op televisie gesproken wordt. Want zo heeft God de Vader lief, die zon en regen zendt over al zijn kinderen: over de goeden, de slechten, de rechtvaardigen en de onrechtvaardigen (vgl. *Mt* 5,45).

Een tweede vereiste van deze liefde is, dat je als eerste liefhebt. De liefde die Jezus op aarde gebracht heeft is zonder eigenbelang, verwacht de liefde van de ander niet, maar neemt altijd het initiatief, zoals Jezus zelf deed door zijn leven voor ons te geven toen wij nog zondaars waren en dus niet liefhadden.

[...] De liefde die Jezus bracht is geen platonische of sentimentele liefde, mooie woorden, het is een concrete liefde, en die vraagt van ons dat we concreet zijn, en dit is mogelijk als we “alles voor allen” zijn: ziek met wie ziek is; blij met wie blij is; bezorgd, onzeker, hongerig, arm met anderen. En als we in onszelf voelen wat zij doormaken, daarnaar handelen.

[...] Wanneer deze liefde dan door meerdere mensen wordt ervaren, wordt ze wederkerig en dat is wat Jezus het meest benadrukt: “Heb elkaar lief zoals Ik jullie heb liefgehad” (*Joh.* 13, 34); dat is het gebod dat hij “nieuw” noemt en “het zijne”.

Niet alleen individuen worden tot deze wederzijdse liefde geroepen, maar ook groepen,

---

³Vgl. Kard. R. Etchegaray, *Homilie ter gelegenheid van het jubileum van de franciscaanse familie*, in het Italiaans in “L’Osservatore Romano”, 12 april 2000, p.8.

bewegingen, steden, regio's en landen. De huidige tijd vraagt aan de leerlingen van Jezus om een "sociaal" bewustzijn van het christendom te verwerven. Het is meer dan ooit noodzakelijk dat we het vaderland van ander liefhebben als het onze: [...] Deze liefde, die volmaakt is als ze wederkerig is, drukt de kracht van het christendom uit, omdat ze op deze aarde de aanwezigheid van Jezus onder ons, mensen, aantrekt. Zei hij niet: "Waar twee of drie in mijn naam samen zijn, daar ben ik in hun midden" (Mt 18.20)? En is deze belofte van hem geen garantie voor broederschap? Als hij, de broeder bij uitstek, bij ons is, hoe zouden we dan niet kunnen voelen dat we broers en zussen van elkaar zijn?

[...] Moge de Heilige Geest ons allemaal helpen om in de wereld, steeds uitgebreider stukjes universele broederschap te vormen, en de liefde te leven die Jezus ons vanuit de hemel gebracht heeft.⁴

3. CONCRETE BROEDERSCHAP - DEEL 1

Alessandra: "Een concrete liefde vraagt dat we concreet zijn en dat kan als we alles voor allen zijn", zei Chiara zonet.

We wilden het focolarejournaal met haar beginnen omdat haar woorden echt als de "Poolster" zijn van de ervaringen en het nieuws dat we nu zullen zien. Dit zijn verhalen waarin de hoofdrolspelers hebben "durven zorgdragen" voor iemand, zoals het motto aangeeft van het Pathway, dat de jongeren van de Focolare dit jaar voor iedereen hebben gelanceerd: "Dare to Care", en het omvat dat wat ieder van ons in beweging zet om te helpen, te ondersteunen, te herbouwen.

Michele: "Wat kan ik doen om de ander te bereiken? Wat is er nodig in mijn stad, op mijn school in deze tijd van pandemie? " Dit zijn slechts enkele van de vragen die de hoofdrolspelers van onze eerste drie ervaringen in Texas, Brazilië en Duitsland zichzelf stelden.

Daarna gaan we naar Nigeria, waar we binnengaan in het leven van onze gemeenschap aldaar en zullen we zien wat zij doen om te reageren op de problemen en het lijden van de mensen aldaar. We gaan kijken.

Clint Ressler, Texas City, Texas – USA: Toen de pandemie begon, wilde ik iets doen om de mensen te helpen. Veel mensen voelden zich geïsoleerd, hulpeloos en om je de waarheid te zeggen, ikzelf ook. Mensen zaten thuis vast en voelden zich eenzaam. Dus kwam ik op een idee om lichaamsbeweging te laten samenvallen met het bezoeken van mensen uit mijn parochie hier in Texas. Ik heb via de sociale media laten weten dat ik op de fiets zou stappen om hen thuis te bezoeken. Een van de diakens liet me zien hoe ik een applicatie op internet kon gebruiken om de adressen te uploaden en een route te plannen voor elke dag. Ik vind het erg leuk om de blik op de

---

⁴ Dal discorso di Chiara Lubich "La fratellanza universale: una necessità per l'Europa unita", alla Giornata: "Insieme per l'Europa", Stoccarda, 8 maggio 2004.

gezichten van de mensen te zien als ik voor hun deur sta en ze de priester daar in korte broek op de fiets zien.

Als pastoor heb ik mezelf nooit echt als missionaris gezien. In plaats van naar de mensen toe te gaan, was ik gewend dat de mensen naar mij toe kwamen in de parochie. Maar sinds ik met deze bezoeken op de fiets ben begonnen besef ik hoe eenvoudig maar krachtig het is om een missionaris in je eigen stad te zijn.

Paus Franciscus heeft ons allemaal uitgenodigd om missionaire leerlingen te zijn en ik denk dat de pandemie ons echt een kans heeft gegeven om dat in praktijk te brengen. Plotseling zijn we overgegaan van een parochiemodel waar mensen naar ons toe komen naar één waar de parochie naar de mensen gaat.

Elke dag ontmoet ik Jezus zelf, in mijn naaste. We praten, we bidden, we lachen wat. Soms maken we een selfie. Ik zie hoe deze eenvoudige dingen de banden van onze gemeenschap met het Mystieke Lichaam van Christus versterken. Gewoon voor elkaar aanwezig zijn, op veilige afstand.

Márcia Sewaybricker, Sorocaba, Brazilië: Wij zijn Marcia en Luiz en hebben vijf kinderen. In deze tijd zijn we thuis met onze jongste dochter Gabriela. De pandemie heeft Brazilië hard getroffen en heeft de bestaande ongelijkheid nog meer naar voren laten komen. We hebben een bedrijfje waar we taarten en zelfgebakken brood verkopen. Omdat we wisten dat veel mensen het moeilijk hadden, kwam Luiz op het idee om voor deze gezinnen gratis brood te bakken. Vanwege de financiën konden we geen grote hoeveelheden bakken, maar we hebben het idee op WhatsApp-gezet en de reacties waren ongelooflijk.

Luiz Sewaybricker, Sorocaba, Brazilië: We hebben contact opgenomen met instellingen die op de hoogte waren van families in moeilijkheden. In een parochie vertelden ze ons dat toen ze op huisbezoek gingen om te informeren hoe besmetting kon worden voorkomen, ze ontdekten dat veel mensen geen zeep hadden en nog minder mondkapjes om zichzelf te beschermen. Gabriela bood aan om, naast het werken met mij in de bakkerij, zeep te maken van gebruikte bakolie. Mijn vrouw Marcia is mondkapjes gaan naaien, dus nu kunnen we niet alleen brood maar ook zeep en mondkapjes doneren.

Gabriela Sewaybricker, Sorocaba, Brazilië: De solidariteitsbakkerij staat niet stil. Er zijn moeilijkheden en tegenslagen, maar God komt altijd precies op tijd met onverwachte oplossingen. Tot nu toe hebben we 2.200 broden, 1.900 zeepjes en 900 mondkapjes geproduceerd. We werken samen met elf instellingen die meer dan 250 families bereiken, plus daklozen en kinderen van een instituut.

Márcia Sewaybricker, Sorocaba, Brazilië: We ervaren dat ook al hebben we zelf grote problemen, we altijd iets voor anderen kunnen betekenen. Gewoon beginnen. Om dan, zoals iemand zei, die bries te zijn die de golf van solidaire liefde op gang brengt.

Ulrike Comes, Solingen - Duitsland: Ik ben Ulrike. Ik geef wis- en natuurkunde les op een middelbare school in Solingen, Duitsland.

Kort voor de paasvakantie werden de scholen plotseling gesloten. Niemand was op deze situatie voorbereid en het was meteen duidelijk dat er nu veel creativiteit nodig was.

Ik was de enige van de docenten die het Zoom-platform al kende en daarom online les kon geven en zo heb ik verschillende collega's hiermee kunnen helpen.

In het begin stuurden we werkformulieren per e-mail, maar het werd al snel duidelijk dat dat niet genoeg was, vooral voor degenen die toch al moeite hadden met leren. Dus ben ik begonnen thuis video's op te nemen, taken uit te leggen en voor te rekenen. Ook ben ik naar school gegaan om in het natuurkundelokaal experimenten uit te voeren en ze op video op te nemen.

Voor veel gezinnen was de sluiting van de scholen een belasting die spanning meebracht. Om de ouders te ondersteunen hebben we minstens twee keer per week met groepjes van 3-4 kinderen uit onze klas online vergaderd om de taken met hen te bespreken en te vragen hoe het met hen ging. In de normale schoolroutine is er nooit tijd voor dergelijke gesprekken, het was ook een nieuwe ervaring voor mij om zo dicht bij mijn leerlingen te zijn.

Ondanks alle vreselijke dingen die in deze tijd gebeuren, zie ik toch ook positieve aspecten in mijn leven: ik word uitgedaagd om mijn vertrouwde en veilige wegen te verlaten en er met creatieve liefde voor anderen te zijn. Op de een of andere manier brengt dit ook vreugde.

3. #DARETOCARE IN NIGERIA

Speaker: In Nigeria en over de hele wereld zijn er mensen die geloven in de kracht van Gods liefde in de samenleving. Ze handelen voor het algemeen belang. Het zijn "actieve burgers". Ze hebben de moed om zorg te dragen voor anderen.

Josephine Madu, Casa Alba, Expert in Batik Designs: Zwart is vet. Zwart is mooi. Het is niet alleen een kleur. Het is een houding.

Als je het goed gebruikt, met liefde, laat het alle andere kleuren naar voren komen, oplichten en stralen.

Speaker: Ook al zijn er – internationaal – vele mogelijkheden om te werken in de IT, toch heeft deze jonge Nigeriaan er voor gekozen om te zich in te zetten voor de verbetering van zijn eigen land.

Samuel Robert Kwasari, M.D., CEO, Be The Help Foundation: Nigeria heeft 200 miljoen of meer inwoners. Daarom moeten we denken aan voedselvoorziening en dus aan landbouw. We beginnen bij de bron, bij wie de grond bewerkt, de boeren. Zij zouden gesteund moeten worden. We kunnen niet alle boeren helpen, maar we proberen van dorp tot dorp de boeren te helpen hun opbrengst te vergroten.

Ik heb wat andere banen aangeboden gekregen, maar mijn hart ligt hier. Vanaf het begin was ons doel om mensen op welke manier dan ook uit de armoede te halen. Deze plek kan in de toekomst een referentiepunt worden: van wat nu jungle wordt genoemd tot een model waar mensen kunnen komen kijken, en kunnen leren op een effectieve en duurzame manier landbouw te beoefenen.

Speaker: Als we richting zuidoost gaan, komen we bij de grote handelsstad Onitsha. Zoals in elke stad zijn er ook hier mensen die worstelen voor hun bestaan. Er is iemand die hier beweging in weet te brengen.

Regina Amede Akudu, “Mama Regina” Founder, Crown of Thorns Soup Kitchen, Onitsha: Ik droom van een wereld die op weg is naar volmaaktheid, waar er een rechtvaardige verdeling is van alle middelen die de Almachtige God heeft gegeven. Zodat iedereen krijgt wat hij nodig heeft.

Clara Osemenam, Collaborator, Crown of Thorns Soup Kitchen: Mama Regina heeft een passie voor de armen onder ons, vooral voor bedelaars. Dus probeert ze ze te eten te geven. We zijn begonnen met ongeveer vijftig mensen. We voorzien nu ongeveer 300 mensen in Onitsha.

Mama Regina zorgt voor het geld. Ik help gratis met het klaarmaken van eten en er zijn andere groepen die helpen met de distributie. Als we deze dingen alleen aan de regering overlaten, denk ik niet dat ze deze arme mensen op straat zullen bereiken. We moeten er dus op uit gaan, hen ontmoeten en hen helpen op elke kleine manier die we kunnen, elke manier!

Regina Amede Akudu, “Mama Regina” Founder, Crown of Thorns Soup Kitchen, Onitsha: Zie je hoeveel honger de mensen hebben! Zeker in deze periode van pandemie. Het is duidelijk dat we niet kunnen stoppen.

Ik geloof dat wanneer God iets inspireert, hij het ondersteunt, want dit initiatief gaat, op mysterieuze wijze, door.

Ik wil dat deze kinderen van de straat verdwijnen en naar school kunnen gaan. Dan zijn er de mensen die bedelen: ik had graag gezien dat wie kan, een vak leert, dat zij niet op straat zitten bedelen, maar zelf iets doen.

Joseph Johnson Osayande, Supporter, Crown of Thorns Soup Kitchen: De grootste les in het leven is: NOOIT iemand onderschatten. Dat kindje dat door iemand gedragen wordt die om voedsel bedelt, zou wel eens de president van Nigeria kunnen worden.

Speaker: En we blijven in Onitsha: jonge mensen zetten zich in voor een betere en duurzame toekomst in “Casa Alba Batik - Naaiopleiding”.

Chinasa Blessing Okafor, Casa Alba trainee: Ik werk nu bijna 2 jaar bij Casa Alba en het is echt een geweldige ervaring voor mij, zowel spiritueel als professioneel. Door hier te zijn heb ik de kracht en de moed gekregen om meer te zijn dan wat ik ooit gedacht had te kunnen zijn. Er zijn verschillende sectoren zoals verven, binden, het aanbrengen van was en naaien. We hebben hier leren naaien en ik kan nu perfect een goed ontworpen jurk naaien, die jullie prachtig zullen vinden als je hem ziet!

Roseline Chigozie Onuorah, Mode-ontwerpster: Ik ben aan het begin van mijn carrière in de mode en lanceer nieuwe modellen. Ik kwam op het idee om les te geven in Casa Alba, hier waar ik zelf voor het eerst heb leren naaien. Weet je, in de mode blijven we elke dag leren!

Tekst: 25° Anniversario Casa Alba

Speaker: We vieren ons 25 jarig bestaan!

Speaker: Deze professionele architecte ontwerpt nu villa's in de hoofdstad Abuja, maar ze zal de weduwen van haar geboorteplaats Jos nooit vergeten.

Chundung [Tutu] Gyang, Architect and Founder of the Jos Acha project: Ik ben opgegroeid in Jos, een heel rustige plaats. We kenden niet iedereen, maar dat maakte niet uit. Maar met de crisis, de segregatie, vertrouwen we elkaar niet meer. Daarom zijn er veel mensen in nood, wanhopige situaties, mensen die lijden. Door de crisis zijn ook veel mensen vermoord vooral

mannen, zodat de vrouwen nu kostwinner moesten worden. Dus dacht ik: hoe kan ik op mijn eigen kleine manier helpen.

Delphine Asu, Broadcaster and Content Creator: Je had gewoon, net als vele stadsvrouwen, het dorp kunnen bezoeken en dan weer weggaan, maar je hebt een stap verder gezet...

Chundung: Ik ben teruggekomen naar mijn gemeenschap van Jos en met de hulp van mijn nu overleden moeder ben ik een project gestart om Acha te verwerken, om banen te creëren en om het probleem van de armoede het hoofd te bieden.

Ik dacht: 'de meeste vrouwen die hun man verloren hebben werken vooral voor hun eigen levensonderhoud, waarom kunnen zij niet dit gewas verbouwen dat de mensen nodig hebben?'

Het leven is altijd vol verandering. Zoals ik zei, ik had mijn ouders en ineens had ik geen ouders meer. En juist enkele van deze vrouwen kwamen om me te troosten in mijn tijd van nood.

Delphine: Soms, vooral in een land in ontwikkeling zoals Nigeria, rijst de vraag: zullen we er ooit komen? Oké, we zijn ontwikkeld, maar hebben we leiders die zorg dragen voor de mensen? Hoe kunnen we burgers zijn, maar burgers "met liefde in ons hart"?

Chundung: Als Nigerianen hebben we in een zeer gevarieerd land alle reden om niet verenigd te zijn. Maar tegelijkertijd zit onze eenheid in onze diversiteit. We moeten dus iedereen accepteren zoals hij is, waar hij ook vandaan komt. En wat we niet willen dat mensen ons aandoen, zouden we ook hen niet aan moeten doen.

Delphine: De gulden regel.

Chundung: Ja, de gulden regel. We moeten niet vergeten dat we rekenschap verschuldigd zijn. We zijn allemaal op aarde met een bedoeling. Dus misschien moeten we aan God vragen: "Wat is jou bedoeling met ons?" We kunnen onze eigen ideeën hebben, maar misschien is het niet dat wat God voor ons wil.

Delphine: Bedoel je: wat God voor ons wil - als land?

Chundung: Als individu. Want het land bestaat uit individuen. Dus als iedereen het goede doet, doen we samen goed. Maar als iedereen het slechte doet doen we samen slecht. Daarom we moeten beginnen bij onszelf.

Ada: Zeg het vanuit je hart!

Benjamin: Hey! Zet het volume van "daretocare" wat hoger in Nigeria!

Alessandra: Heel hartelijk bedankt voor de beelden die jullie ons gestuurd hebben, jullie hebben ons jullie leven als gemeenschap gegeven. We bedanken vooral Anne, Delphine,... en al diegenen die in Nigeria hebben meegewerkt aan deze opnames; Luiz, Gabriela en Marcia uit Brazilië, Ulrike uit Duitsland en ook Pater Clint uit Texas,

5. ITALIE: WELKOMS- EN SOLIDARITEITSCENTRUM "PAS" IN ASCOLI PICENO

Alessandra: En... nu gaan we dichterbij in de buurt, in Ascoli Piceno, in Midden-Italië kennis maken met het "Welkomst- en solidariteitscentrum" - PAS, een netwerk van verenigingen die zich inzetten om de problemen van de stad aan te pakken.

Lorenzo Russo, collegamento CH: Wij zijn hier in Ascoli Piceno, een juweel van een stad in de regio Marche in Midden-Italië. Dit is een van de meest monumentale steden van Italië. Er zijn torens, kerktorens, bouwwerken volledig bedekt met marmer en travertijn. Maar achter deze muren leeft ook een sterk sociaal onbehagen. De vrijwilligers van de vereniging PAS hebben dat opgemerkt en zetten zich iedere dag in om mensen in moeilijkheden te helpen.

Pino Felicetti, Voorzitter PAS: Het Opgang en Solidariteits Centrum PAS is ontstaan na een traject van netwerken. In 2015 hebben we Vera Araujo hier in de stad uitgenodigd om een conferentie te geven met als titel "Liefde overwint armoede". Zij zei: "volgens mij is er hier de mogelijkheid om een goed netwerk op te bouwen voor mensen in sociale nood". En dat waren profetische woorden.

Carla Meletti, Vrijwilligster PAS: We zijn begonnen met elkaar te leren kennen, elkaar te respecteren, de ervaringen en vaardigheden van ieder te waarderen; van mensen die waarschijnlijk langer en beter dan wij in deze zone hebben gewerkt om een antwoord te geven op armoede.

Pino Felicetti: Op dit moment zijn we met zeventien verenigingen. Vanaf het begin hebben we gezegd: we willen samenkomen om meer te kunnen doen dan wat we individueel doen. We willen deze meerwaarde genereren door de onderlinge relaties.

Carla Meletti: Wat is onze fundamentele bijdrage geweest? Mensen bij elkaar weten te brengen, het is de ervaring die we hebben opgedaan door het charisma van de eenheid. Vanuit die eerste groep zijn we gegroeid nu tot 17 verenigingen die werken op deze fysieke plek die ons is aangeboden door het bisdom met de fundamentele bijdrage van de Spaarbank van Ascoli, die beiden de waarde van deze realiteit inzagen.

Pino Felicetti: Op een ochtend kwam er een zwerver, één van die, die echt niets willen weten van hulpverlening. Hij kwam met tranen in zijn ogen omdat hij vreselijke kiespijn had. Dus we hebben hem meteen opgevangen. Langzaamaan ging het wat beter en is hij geholpen. De volgende dag kwam hij heel blij bij ons terug om ons te bedanken en nu bezoekt hij ons via al onze diensten. Om maar te zeggen dat liefde persoonlijk is, voor een ieder, afgestemd op de persoon en op de werkelijke behoeften die er zijn.

Cesidio Baligioni, Vrijwilliger PAS: Vandaag is het voorgerecht pasta met tomatensaus; en daarna hebben we courgette en aardappelen en dan zijn er nog de panzerotti. Gisteren hebben we 65 maaltijden klaargemaakt en nu bereiden we er evenveel voor. In de veronderstelling dat ze vandaag allemaal weer terugkomen, soms zijn het er wat meer of wat minder. Maar we hebben altijd een pan achter de hand, mocht het nodig zijn.

Barbara D'Erasmus, Vrijwilligster PAS: Toen ik deze vereniging ontdekte, zei ik bij mezelf: ik moet iets doen, samen met mijn kleine kinderen natuurlijk. Het was mooi, want ik ben in februari lid geworden van deze vereniging en in maart was er het COVID, dus de lockdown. Wij zijn natuurlijk naar hier gekomen, verantwoord met alle voorzorgsmaatregelen, maar het liep goed. We maakten wel meer dan 80 maaltijden per dag klaar, dus deze dienst kon niet worden onderbroken, hij moest doorgaan.

Ik denk dat de PAS echt fantastisch is, want er waren veel verschillende verenigingen, maar ze werkten allemaal op zichzelf. Samen komt er een fantastische service uit, omdat we ons verbinden, we bundelen onze krachten en we weten dat het één ding is om alleen te werken, en iets anders om samen te werken: we kunnen veel, heel veel meer doen.

Pino Felicetti: Wij zien het als de weg naar de verenigde wereld, op kleine schaal natuurlijk: een stukje broederschap op deze plek. Het idee is dat je een verenigde wereld niet alleen opbouwt, wij zijn slechts...we werken er op de een of andere manier aan mee, we zijn slechts behoeders van deze verenigde wereld, we stimuleren die op de een of andere manier.

Michele: En hier zijn we weer live! Bedankt Pino Felicetti en alle PAS-medewerkers in Ascoli voor het buitengewone werk dat jullie doen. Wie meer wil weten, kan terecht op de website van het Opvang en Solidariteits Centrum: www.pas-ap.it

6. GEN VERDE E GEN ROSSO

Alessandra: We zijn halverwege deze reis rond de wereld, een wereld die volledig getroffen is door de pandemie en we realiseren ons hoezeer de pandemie ieders leven totaal heeft veranderd en ook dat van alle artiesten. Dus ook het onze, van Gen Verde en Gen Rosso. We hebben nationale en internationale tournees op moeten schorten en vroegen ons af hoe we verder moesten. En we hebben van alles bedacht om dicht bij ons publiek te blijven.

Michele: De lockdown was ook voor ons een moeilijke periode, maar we zijn niet stil blijven staan.

We hebben geprobeerd om iedereen nabij te zijn met onze liedjes, met streaming en directe uitzendingen.

Ik denk aan een vriend van ons uit Noord-Italië. Zodra hij uit het ziekenhuis was gekomen waar hij was voor Covid en ook in levensgevaar was geweest schreef hij ons dat hij onze streaming had gezien toen hij aan de beademingsmachine lag, dat had hem de kracht gegeven om door te vechten!

Broederschap opbouwen is een van de doelstellingen van Gen Rosso, dat vandaag bestaat uit 22 mensen van 11 nationaliteiten. Ik wil jullie nu enkele beelden laten zien van ons laatste nummer, "Shock of the World" . Het gaat over de noodzaak om zorg te dragen voor de schepping en concrete acties te ondernemen om de natuur te redden en dus de mensheid.

(videoclip Gen Rosso)

Alessandra: bedankt Michele, bedankt Gen Rosso voor dit nummer dat ons aanmoedigt om een persoonlijke keuze te maken om de aarde te redden.

Ook voor Gen Verde is de ock-down een bijzonder moment geweest. In maart waren we op tournee in Spanje en we hebben meteen moeten vertrekken. Italië was in volledige quarantaine. Jullie kunnen je de spanning voorstellen vanwege het nieuws dat we van onze families kregen vanuit de hele wereld: we zijn met 19 uit 14 landen. In de moeilijkste maanden hebben we met veel mensen contact gehad per telefoon, zoom, streaming. We hebben nieuwe dingen bedacht om zoveel mogelijk mensen te bereiken. We hebben nieuwe liederen geschreven.

Nu wil ik jullie een stukje laten horen van het lied met de titel “Vincent’s song” (You did it to me, je hebt het voor mij gedaan), we zouden het live zingen in New York tijdens een concert van ons tournee in de Verenigde Staten dat, is uitgesteld! Dit lied is ontstaan uit een samenwerking met de Vincentiaanse familie en benadrukt enkele punten die het charisma van Chiara en dat van de heilige Vincentius gemeen hebben. Het lied nodigt ons uit om Jezus in de ander te zien, om zorg te dragen voor de ander, zonder onderscheid.

(videoclip Gen Verde)

Michele: Bedankt Ale, bedankt Gen Verde voor dit lied dat ons eraan herinnert de armen niet te vergeten, degenen die ons het meest nodig hebben.

Alessandra: Nooit zoals op dit moment voelen we dat onze artistieke roeping een grote sociale verantwoordelijkheid in zich draagt. Bedankt allemaal voor het luisteren, we voelen jullie steun.

Michele: Als jullie ons willen blijven volgen, zodat jullie onze nieuwe ontwikkelingen niet missen, zien jullie hier alle sociale netwerken waar we aanwezig zijn. Jullie kunnen ons ook vinden op alle muziekplatforms!

7. CONCRETE BREODERSCHAP - DEEL 2

Alessandra: Soms lijkt het erop dat het kwaad meer lawaai maakt dan het goede, maar het goede is er zoals we in de volgende ervaringen zullen zien. Soms is het gewoon een kwestie van de moed hebben om te beginnen.

Michele: De volgende beelden spreken ons precies over moed! Nu zullen we drie andere korte ervaringen zien uit Brazilië, Australië en Vietnam. En... met grote vreugde hebben we afgelopen 11 augustus de 100ste verjaardag van Danilo Zanzucchi gevierd. Samen met zijn vrouw Anna Maria zijn zij meer dan 40 jaar de verantwoordelijken geweest voor de beweging Nieuwe Gezinnen. We hebben hen thuis in Grottaferrata opgezocht. Maar eerst zien we de drie korte ervaringen.

Rita Bersch, Porto Alegre - Brazilië: Ik ben fysiotherapeut en ik werk op het gebied van ondersteunende technologie. Ondersteunende technologie is een kennisgebied dat mensen met een beperking ondersteunt bij het uitvoeren van alledaagse taken zoals voeding, hygiëne, motoriek en ook communicatie.

In de ziekenhuizen komen door het coronavirus veel mensen met grote ademhalingsproblemen met als gevolg communicatieproblemen.

Om te helpen in deze lokale en wereldwijde situatie, hebben we samen met een groep vrienden gedacht aan het delen van onze kennis over alternatieve communicatie wanneer het spreken onmogelijk wordt. We maken borden met alternatieve communicatie, eenvoudige middelen zoals dit hier, waar er grafische symbolen zijn die door de patiënt worden aangegeven om de boodschap die hij wil communiceren uit te drukken. Hier kan de persoon bijvoorbeeld, wijzend, zeggen: "Ik heb geen lucht", "Ik heb pijn", "Ik ben misselijk", "Ik ben moe" of "Ik ben bang".

In de andere groep zijn er verzoeken en vragen: "Ik wil hulp", "bel de dokter", "bel de familie", "hoe gaat het met mij"? Omdat er geen precieze woorden zijn die ze nodig kunnen hebben om te communiceren, hebben we een ander bord gemaakt met letters waar de patiënt het woord kan spellen. En ook een menselijk lichaam waar hij of zij, na het aanwijzen van een symptoom zoals pijn, het deel van het lichaam kan aangeven waar dat symptoom zich voordoet en de intensiteit ervan kan aangeven. Gezien het feit dat deze epidemie wereldwijd is en dat deze middelen mensen over de hele wereld zouden kunnen helpen, hebben we ze vertaald in verschillende talen zoals Chinees, Spaans, Portugees uit Portugal, Frans, Engels, Duits... En ook jullie kunnen toegang krijgen tot de documenten, deze uitprinten, classificeren en aanbieden aan de gezondheidsdiensten in jullie stad. We zijn erg blij te weten dat deze hulpbron al in veel ziekenhuizen, gezondheidsposten en ambulances in heel Brazilië wordt gebruikt. En we hebben berichten ontvangen van gezondheidspersoneel over hoezeer de relatie met de patiënt verbeterd en hoe ze in dit eenvoudige middel de mogelijkheid vinden om een nieuwe vorm van communicatie tot stand te brengen en zo beter te kunnen zorgdragen. En ook horen we van patiënten hoe hun angst en spanning vanwege het niet kunnen communiceren verlicht is.

Vince Fazio, Melbourne - Australië: Aan het begin van deze pandemie, in maart, kregen we een e-mail van onze parochie die op zoek was naar mensen om in contact te blijven met onze oudere parochianen om ervoor te zorgen dat ze zich verbonden zouden voelen met het parochielevens, aan wie velen van hen zoveel van hun leven hadden gegeven.

Ik reageerde hier heel blij op en elke zaterdag ben ik contact op gaan nemen met deze mensen. Ik had een lijst van 12 namen om regelmatig te bellen. Ik kende geen van hen en zij mij ook niet, dus de eerste gesprekken waren nogal snel, zonder veel diepgang, omdat ze zich niet erg op hun gemak voelden.

Naarmate de tijd verstreek, veranderden deze ervaring volledig, omdat we ons steeds meer verbonden voelden. We voelden ons familie, en ze keken elke zaterdagochtend uit naar mijn telefoontje. En als ik toevallig wat later belde, waren ze een beetje ongerust.

Ik wil graag één bepaalde ervaring met één van de ouderen delen. Een dame die door haar verslechterende gezondheidstoestand voortdurend last heeft van acute pijn. Ik kan dat horen in het geluid van haar stem als ik met haar praat. Ik probeer ervoor te zorgen dat ze zich, voordat ik het gesprek met haar beëindig, wat meer ontspannen en rustiger voelt. En ik zeg haar vaak dat God veel van ons houdt en dat we samen verder kunnen. Dit geeft haar een gevoel van vrede en we kunnen het gesprek vrijer voortzetten.

We kijken uit naar het moment dat we elkaar in levende lijve kunnen ontmoeten en elkaar beter kunnen leren kennen en we kijken er naar uit om deze familie die we al aan het opbouwen zijn, verder op te bouwen.

Win, Ho Chi Minh City, Vietnam: Hallo ik ben Win uit Vietnam. Ik ben hier met mijn familie en ik wil jullie over mijn ervaring vertellen.

Afgelopen zomer heb ik wat geld gekregen van een vriend. Dat geld was bedoeld om de kinderen van enkele etnische minderheden in de hooglanden een maaltijd aan te kunnen bieden. In het verleden hebben we dit samen met mijn familie en vrienden gedaan, elke keer als we op vakantie gingen naar mijn geboortestad. Het maakt me blij om ze gelukkig te zien.

Met mijn vader hebben we gedacht om dit deze zomer weer te doen. Toen ik een schatting maakte van de kosten om ongeveer 200 kinderen te helpen, realiseerde ik me dat dat geld niet genoeg was. Toen herinnerde ik me dat ik wat extra geld van mijn ouders had gekregen als beloning voor mijn goede rapport. Mijn vader had me ooit gevraagd of ik blij was met die beloning en ik had 'ja' geantwoord. Toen had hij voorgesteld: "Waarom deel je je geluk niet met andere kinderen?" Eerst dacht ik dat ik met dat geld veel dingen zou kunnen kopen die ik leuk vond. Toen voelde ik dat Jezus me zei: als je geeft, krijg je er meer voor terug. En dus besloot ik dat extra geld te gebruiken om datgene aan te vullen wat in mijn budget ontbrak.

Met de hulp van mijn oom, die priester is, konden we aan deze kinderen op een zondag direct na de heilige mis een hapje uitdelen. Het was ook een kans om hen eraan te herinneren dat ze het afval op de juiste manier moesten weggoaien, zodat ze ook zorg droegen voor het milieu. Ze werkten allemaal goed mee en waren erg blij. Ik denk dat ik het in de toekomst nog vaker wil doen. De blijheid die ik voelde was inderdaad het honderdvoud dat ik van Jezus kreeg in ruil voor wat ik had gegeven.

Dank je wel.

Grazie!

8. HOUD MOED! DANILO ZANZUCCHI WORDT 100

Danilo : "Maar ben ik 100 geworden?"

Anna Maria: "Eh, ja dat zou ik wel zeggen"

Danilo: "100 jaar? Is dat mogelijk?"

Anna Maria: "Natuurlijk".

Danilo: "Mogelijk, mogelijk ... Hoera!"

Anna Maria: "Proost

Speaker: Danilo Zanzucchi en zijn vrouw Anna Maria behoren tot één van de eerste families die in de jaren vijftig kennis maakt met het Focolare.

Danilo: Ik heb altijd vertrouwen in Anna Maria gehad en zij heeft altijd vertrouwen in mij gehad, ook als ik fouten maakte.

Maar het is waar, we houden van elkaar. En de boodschap die we kunnen achterlaten aan onze kinderen, familieleden, mensen die ons kennen is: houd van elkaar, want dat blijft, ook daar in het paradijs. En als we daar zijn, zullen we blij zijn dat we elkaar hebben liefgehad.

Speaker: Op zijn 100-ste verjaardag arriveren de genegenheid en dankbaarheid van vele families van over de hele wereld hen met een feestje via streaming.

Ook zijn er de beste wensen van paus Franciscus, de presidente en de co-president van het Focolare en van de burgemeester van Grottaferrata die deze burger viert, die tientallen jaren geleden vanuit noord Italië in de Castelli Romani is komen wonen.

Als jonge man had Danilo de oorlog meegemaakt, tweemaal was hij op wonderbaarlijke wijze aan de dood ontsnapt. Ervaringen die hem een grote liefde voor het leven hadden meegegeven.

Tekst: Rocca di Papa, 1 oktober 2004

Danilo: Het was in de lente van 1950. Ik was een jonge ingenieur en ik deed in Milaan ervaring op in de bouw. Ik at in een restaurant dat “kardinaal Ferrari” heette, en daar zag ik altijd een groepje jongeren bij elkaar.

Op een avond komt een van hen naar de tafel waar ik zit. Het was nog vroeg 7 uur, want ik wilde op tijd naar bed, ik was doodmoe van het werk in de bouw. Het was Guglielmo Boselli en hij vroeg me: “Zanzucchi, vanavond komt er een jonge dame uit Trente een nieuwe ervaring vertellen, zou je ook niet willen komen?” “Dat is goed!” antwoordde ik uit beleefdheid, en ik ben gegaan. Deze jongedame was Ginetta Calliari en zij vertelde aan deze groep jongeren de geschiedenis van de eerste tijden van de beweging. Wat in mijn hart gegrift bleef was: dat je God moest liefhebben met heel je hart, heel je ziel, en al je krachten.⁵

Speaker: Enige tijd later trouwt Danilo met Anna Maria. Terwijl ze hun kennis van het charisma van eenheid verdiepen, begrijpen ze dat God hen roept tot een toewijding als gehuwde focolarini, een weg die in de Kerk heel nieuw was.

Tekst: Rocca di Papa, 18 april 2011

Danilo: In 1962 werd na vele studies de beweging door de Kerk goedgekeurd, door het Heilig Officie, maar wij gehuwde focolarini werden niet beschouwd.

Toen gaf Chiara aan Igino Giordani, Spartaco Lucarini en mij de opdracht om onze zaak te bepleiten bij wie voor ons de Kerk vertegenwoordigde. Deze pater kapucijn luisterde vriendelijk naar ons en op het einde zei hij: “Ik begrijp jullie aspiraties, maar deze opname van gehuwden in een religieuze gemeenschap, zoals het focolare destijds gezien werd, wordt niet beschouwd, ik kan jullie niet helpen”. Als geslagen honden keerden we met de staart tussen de poten terug naar Chiara. Ze zag ons aankomen, glimlachte en zei: “Jullie roeping staat geschreven in de hemel, niet in de codex van het kerkelijk recht”. Na twee jaar werd de codex van het kerkelijk recht gewijzigd en gingen we met volledige rechten het focolare binnen.⁶

Speaker: Danilo zet zijn carrière voort: hij is een gewaardeerd ingenieur, gemeenteraadslid, betrokken bij de plaatselijke Kerk, maar wanneer Chiara Lubich hem vraagt om naar de Castelli

---

⁵ Dall'intervista di Elio Cimmaruta, Rocca di Papa, 1° ottobre 2004.

⁶ Dalla testimonianza di Danilo Zanzucchi all'evento “Igino Giordani: i ricordi dei primi compagni di Chiara”, Rocca di Papa, 18 aprile 2011.

Romani te verhuizen, om te werken aan de bouw van het nieuwe Focolarecentrum, aanvaardt hij, samen met Anna Maria, zonder aarzelen. Hij zal ook de lay-out van Città Nuova verzorgen.

Danilo: Na tien jaar werken bij Città Nuova vroeg Chiara ons om meer direct voor de gezinnen te werken. En ook dit was een formidabele ervaring, want hierdoor reisden we de hele wereld rond en hebben we families leren kennen uit alle continenten, onder allerlei omstandigheden. Maar elke keer als we deze reizen maakten hadden we de indruk dat we overal ter wereld thuis zijn, omdat de familie die Chiara opgebouwd heeft een universele familie is.⁷

Speaker: Tekenen en schilderen zijn grote passies van Danilo's.

Tekst: Rocca di Papa, 13 februari 2017

Danilo: Het is iets dat ik van mijn moeder heb geërfd.

En Chiara heeft dit artistieke talent in mij opgemerkt en heeft mij bijvoorbeeld de relatie van het Ideaal met de mensen van de wereld van de kunst toevertrouwd.⁸

Danilo: Dit is dus de gelegenheid om een groet achter te laten, een bericht voor iedereen die aan ons avontuur heeft deelgenomen. Houd moed, houdt altijd moed, altijd. Want aan het einde van het leven zal ons gevraagd worden: heb je moed gehad? Als we ja kunnen antwoorden, zullen we gelukkig zijn.

Tekst: Voor iedereen van het focolarejournaal, Houd moed!

Alessandra: bedankt Danilo en Anna Maria, bedankt voor jullie moed, die ons helpt om nooit op te geven! En ook dank aan Rita Bersch uit Brazilië, Vince Fazio uit Australië en de familie Nguyen uit Ho Chi Min City, voor het vertellen van hun ervaringen.

9. TV FILM OVER CHIARA LUBICH: INTERVIEW MET SAVERIO D'ERCOLE

Alessandra: Zoals velen van jullie waarschijnlijk al weten, is er sinds enkele maanden voor de Italiaanse televisie een film in de maak, geïnspireerd op het leven van Chiara Lubich. Velen van ons hebben misschien vragen (ik in ieder geval wel) over wie deze film maakt, of het gaat over Chiara's hele leven of maar een paar jaar.. of het nu een documentaire is of niet. Om veel van deze vragen te beantwoorden, zijn we Saverio D'Ercole op gaan zoeken, de creatieve producent van Casanova Multimedia die samen met Rai Fiction deze tv-film over Chiara geproduceerd heeft.

Stefania Tanesini, Collegamento CH: Casanova Multimedia is de filmproductiemaatschappij die samen met Rai Fiction, de Italiaanse nationale televisie de tv-film aan het maken is over Chiara Lubich, de stichteres van de Focolarebeweging

Stefania: De opnames in Trentino, Rome en omgeving zijn net afgelopen en we wachten op de datum waarop de film zal worden uitgezonden op Rai Uno.

Saverio D'Ercole is de creatieve producent van *Casanova Multimedia*. Zijn taak is om vanuit artistiek oogpunt het hele proces van een film te volgen, van het idee tot de uitzending, met bijzondere aandacht vanuit het oogpunt van de opbouw van het verhaal.

---

⁷ Dall'intervista di Elio Cimmaruta, Rocca di Papa, 1° ottobre 2004.

⁸ Dall'intervista di Giulio Meazzini per Famiglie Nuove, Rocca di Papa, Rocca di Papa, 13 febbraio 2017.

Stefania: Saverio, je doet dit werk al 24 jaar en als ik me niet vergis, heb je ongeveer veertig films- en televisieprojecten uitgevoerd, heel belangrijke ook zoals Coco Chanel, Oorlog en vrede en Johannes Paulus II . Deze film over Chiara Lubich is speciaal voor jou, nietwaar?

Saverio D’Ercole, creatieve producent Casanova Multimedia: Ja, Ik ken Chiara’s ideaal van toen ik 11 jaar oud was. Kortom, praktisch mijn hele leven al. Vanaf het allereerste begin, als Chiara zei: “het was oorlog en alles stortte in”, heel vaak dus, maakte ik me daar een voorstelling bij. Ik heb altijd gehoopt dat die eens gerealiseerd zou worden. Het was een absolute droom om te kunnen deelnemen aan het ontstaan van zo’n film.

De voormalig directrice van Rai Fiction, Tinny Andreatta, zei een paar jaar geleden dat ze ook verhalen wilde vertellen van grote Italiaanse vrouwen uit het verleden. Dat leek voor enkelen van ons het juiste moment om de figuur van Chiara voor te stellen. Ik moet ook Nicola Claudio, bestuursdirecteur van de Rai en Fabrizio Zappi, hoofd van de structuur van de Rai, bedanken, omdat ze onmiddellijk openstonden voor dit project en samen hebben we er drie jaar aan gewerkt. In het bijzonder moet ik ook de producent Luca Barbareschi van Eliseo Fiction’s Casanova bedanken omdat hij, ondanks dat het een film was met enorme economische problemen, heel vastbesloten was om hem tot een einde te brengen, hij zei duidelijk “vanwege de inhoud die de film overbrengt”.

Stefania: Een complexe figuur als Chiara Lubich in anderhalf uur film samenvatten moet geen gemakkelijke taak zijn geweest. Ik denk dat je keuzes hebt moeten maken die niet eenvoudig waren. Wat heeft je geleid om te kiezen wat je over Chiara Lubich wilt vertellen?

Saverio: Het was ontzettend moeilijk om te kiezen en te begrijpen wat opgenomen moest worden in die 90 of 100 minuten film. Uiteraard hadden de auteurs en dus Giacomo Campiotti - en ook de buitengewone regisseuse - Luisa Cotta Ramosino en Lea Tafuri een fundamentele rol hierin, en later ook Francesco Arlanch.

Maar het was moeilijk om het verhaal samen te stellen. Het risico was om een lange lijst met gebeurtenissen te hebben, maar geen verhaal. Langzaam probeerden we het verhaal te omschrijven en realiseerden we ons dat de kern ervan waarschijnlijk in de jaren 40 lag. Dus, met pijn in het hart hebben we besloten om alleen over die jaren te vertellen, met een verhalend kader in de jaren vijftig toen Chiara in het Vaticaan aan het oordeel van het Heilig Officie werd onderworpen. Maar de kern van het verhaal, 80%, speelt zich af in Trente van 1943 tot ‘46. Het is een fictie, het is geen documentaire, dit wil ik goed verduidelijken anders kun je misschien verkeerde verwachtingen hebben. Dit houdt in dat er dingen omheen bedacht zijn om een spannend verhaal op te kunnen bouwen. We hebben geprobeerd te werken met respect voor de ware geschiedenis, waarbij we ons concentreren op deze pijlers, die de gebeurtenissen in de geschiedenis van Chiara zijn.

Stefania: Wie de rol van Chiara speelt is een bekende Italiaanse actrice, Cristiana Capotondi die zich heeft verdiept in een complexe figuur zoals we al zeiden. Welke Chiara komt naar voren in deze film?

Saverio: Dit moeten we duidelijk stellen: wat ik denk dat ik kan zeggen is dat het de Chiara is van Giacomo Campiotti, auteur, co-auteur en regisseur, en van Cristiana Capotondi.

Dit is erg belangrijk, omdat ze allebei de Beweging voorheen niet kenden, althans niet diepgaand. Ze hebben Chiara dus als buitenstaanders benaderd – en dat is heel interessant. Beiden hebben ze het gedaan met de professionaliteit die hen eigen is, met het talent dat hen eigen is. En de ontmoeting tussen de artistieke dimensie van Giacomo, als co-auteur en regisseur, en die van Cristiana, in de rol van Chiara, heeft volgens mij een buitengewone Chiara voortgebracht.

Ik denk dat het juist en correct is dat ieder van ons het beeld dat hij heeft van Chiara terzijde schuift, ook degenen die haar gekend hebben, zoals ik, en dat we ons in deze dimensie plaatsen, in deze artistieke ontmoeting, uitgevoerd in alle oprechtheid en diepgang van Giacomo en van Cristiana.

Stefania: Een laatste vraag Saverio, degene die waarschijnlijk iedereen je stelt. Wanneer komt deze film op tv en gebeurt dat alleen in Italië of ook daarbuiten.

Saverio: Ik neem aan dat de film begin 2021 wordt uitgezonden. Met betrekking tot een mogelijke verspreiding buiten Italië, daar zouden wij natuurlijk heel mee blij zijn, maar dit hangt af van de voorstellen die komen om auteursrechten te kopen voor verdere distributie buiten Italië.

Stefania: Bedankt Saverio, veel sterkte dan voor de afsluiting, bedankt en we houden contact.

Saverio: Absoluut ja.

10. HOOP VOOR LIBANON

Michele: Chiara's verhaal begon vele jaren geleden tijdens de bombardementen van de Tweede Wereldoorlog, maar helaas zijn er nog steeds plaatsen in de wereld waar het ideaal van broederschap leeft tussen het puin van verwoeste steden. Vanuit Beiroet in Libanon vertellen enkele mensen van de Focolare gemeenschap aldaar hoe zij dit bijzonder moeilijke moment in hun geschiedenis meemaken na de explosie die op 4 augustus de haven en verschillende wijken van de stad verwoest heeft.

Tekst: Op 4 augustus treft een explosie de haven van Beirut in het centrum van de stad.

Nour Bouzamel: Op de dag van de explosie was ik bij een vriend thuis, op minder dan een kilometer afstand van de haven. Alles gebeurde precies op tijd: een seconde eerder of later zouden fataal zijn geweest. We bevonden ons in het donker, bedekt met stof en omgeven door rook. Een vrouw kwam huilend naar ons toe en vroeg om hulp vanwege een voetblessure. We hebben haar geholpen de stad uit te komen via binnenwegen die we kenden, aangezien de hoofdwegen volledig geblokkeerd waren.

Salim Khouri: De dag van de explosie begon als elke andere. Ik was aan het werk in het centrum vlakbij de haven. Om even na zessen vond de eerste explosie plaats. Ik herinner me dat we allemaal in ons kantoor zaten en elkaar aankeken zonder te begrijpen wat er gaande was. Na de tweede explosie zag ik dat het glas in het raam naast me gesprongen was, als ik daar nog had gezeten, zou ik gewond zijn geraakt. Ook nu nog hoor ik de alarmsirene in mijn oren.

Georgette Mailhac: Deze tragedie vond plaats in een van de moeilijkste tijden in onze geschiedenis, omdat we al meer dan een jaar een economische en politieke crisis doormaken als

nooit tevoren. Bovendien was er een devaluatie van meer dan 80% van de Libanese munt, zonder de moeilijke situatie veroorzaakt door de COVID-pandemie te vergeten.

Voor mij was het een enorme schok en ik had het gevoel dat er in mij iets brak. Ik heb de hoop voor de toekomst verloren. Hoe kunnen we nog steeds in een toekomst geloven als elke keer dat we iets opbouwen alles ineens stort?

Nour Bouzamel: Op het moment van de explosie had ik de dood voor ogen. Ik had het vreemde gevoel dat mijn leven op aarde voorbij was. Ontelbare seconden van angst. Maar op dat moment hoorde ik een stem van binnen, die me zei dat mijn leven hier niet voorbij is: "God is met ons en houdt van ons, hij verlaat niemand". Op dat moment begreep ik echt wat het betekent om je leven aan God toe te vertrouwen.

Georgette Mailhac: Wat me weer hoop heeft gegeven, was de toespraak van paus Franciscus voor het Libanese volk en de hele wereld. Hij heeft ons weer de blik gegeven om verder te kijken dan wat we op dit moment meemaken.

Papa Francesco: ... na de tragedie die de stad Beirut getroffen heeft gaat mijn gedachte naar het dierbare Libanon.⁹

Salim Khouri: De volgende dag, zodra ik wakker werd, sprak ik er onmiddellijk over met alle jongeren die ik kende, omdat ik voelde dat we concreet iets moesten doen om de mensen van Gemmayze, Quarantina, Beiroet, de plaatsen die het meest getroffen waren, te helpen. Ik heb mijn werkgever een berichtje gestuurd dat ik niet ging werken. Dat ik niet wist hoe, misschien door een vakantiedag op te nemen, omdat ik wilde gaan helpen.

We wisten niet wat we zouden gaan doen, we wilden gewoon helpen wie het ook was. Aan het eind van de dag een telefoontje van mijn baas: om me te bedanken voor mijn beslissing. Hij voegt eraan toe dat hij die dag niet als vakantiedag zal rekenen, omdat hij begrepen heeft hoe ernstig de situatie is en hoeveel hulp er nodig is.

Marie Claire Amidi: Ook al hielpen we echt toch voelde ik na een paar dagen de frustratie dat ik te weinig deed. Ik zei bij mezelf: misschien hebben deze mensen iets anders nodig, meer toewijding, steun, en kan ik op mijn manier iets geven door kleine dingen te doen: bijvoorbeeld de gordijnen in orde brengen, stof te verwijderen of misschien gewoon te zitten en te luisteren naar de mensen, een band met hen op te bouwen. Ik merkte dat dit was wat ze nodig hadden, liefde kunnen voelen en hun waardigheid terugvinden nadat ze echt alles verloren hadden.

Georgette Mailhac: Hier in Libanon zijn er ook enkele initiatieven van ondersteuning op afstand die in deze tijden van crisis meer dan 100 gezinnen ondersteunen. Tot op de dag van vandaag worden warme maaltijden uitgedeeld aan gezinnen in nood en middelen om in de basisbehoeften te voorzien.

Marie Claire Amidi: Zeker, misschien is er geen hoop, maar we blijven er samen naar zoeken en we blijven geloven dat ondanks de vernietiging en de dood, ondanks het lijden, er liefde is, er eenheid is en er een mooie toekomst is die we kunnen vinden.

---

⁹ Dal discorso di Papa Francesco il 2 settembre 2020, al termine dell'Udienza Generale nel Cortile di San Damaso, in Vaticano.

Alessandra Pasquali: we bedanken Nour, Georgette, Salim en Marie Claire, en ook Heraldito en Rita die onder omstandigheden die zeker niet gemakkelijk zijn deze beelden in Beiroet hebben opgenomen, bedankt uit het diepst van ons hart!

Michele Sole: we zijn jullie heel nabij met heel ons hart en velen hebben het laten zien, ook door donaties te doen via de coördinatie voor noodsituaties van de Focolarebeweging die onmiddellijk in actie is gekomen voor de eerste noodhulp en nu wordt er via AMU en AFN begonnen met de wederopbouw van de appartementen, winkels of ook hulp aan kinderen voor onderwijs op afstand.

Er wordt nog steeds geld ingezameld en iedereen die een bijdrage wil leveren, kan dat doen via de sectie "SOSTIENCI" - "STEUN ONS" van de AMU-website of de pagina "DONEER NU" van de AFN onlus-website Kies daar hoe je wil doneren voor deze noodsituatie. Bedankt voor jullie bijdrage.

11. MET DE PAUS FRANCISCUS OM "ALLEN BROEDERS" TE ZIJN

Alessandra: Hier bij ons is Emmaus. Bedankt dat je dit moment er bent.

De laatste zin van Marie Claire, uit Libanon, heeft me echt geraakt, ze zegt: *"Misschien is er geen hoop, maar we blijven er samen naar zoeken", Emmaus, waar gaan we die hoop zoeken?*

Emmaus: Waar gaan we die zoeken? We hebben zojuist Chiara gezien in de video: Het antwoord ligt in de liefde, die liefde waar Chiara vanaf het begin van de Beweging over sprak, die liefde die haar wortels in God heeft.

Weten jullie het nog? Velen hebben die momenten meegemaakt, toen Chiara sprak over dat vlammetje dat God in het hart van ieder mens aansteekt. Deze vlam is de liefde van God, en die heeft de kenmerken van Gods liefde.

Het moet dus die liefde zijn waarover Chiara zo juist sprak, dus moet het liefde zonder eigenbelang zijn, universele liefde, de liefde die in staat is om te verwelkomen, te vergeven, barmhartig te zijn, niets van anderen te verwachten.

Deze liefde is dat vlammetje, dat een zaadje is van Gods liefde, dat God zelf in het hart van ieder mens legt, van ieder mens, want alle mensen zijn kinderen van God en hebben dit vlammetje in hun hart. De mens kan het doven, maar als hij het niet dooft - en dat hangt van de mens af - wordt dit vlammetje in het hart van de mens een zaadje en dit zaadje is vruchtbaar, dit zaadje genereert ander leven, andere mogelijkheden en laat iets groeien.

Dus dit kunnen we uit de liefde halen. Ook onze Italiaanse dichter Dante Alighieri schrijft op een gegeven moment het volgende vers: "Parva favilla gran fiamma seconda", dat wil zeggen, een vonkje kan een brand veroorzaken. Als het Gods liefde is in het hart van de mens kan een vonkje ons veranderen en de mensen om ons heen. Dus daar moeten we gaan zoeken.

Alessandra: Bedankt.

Michele: Dank je Emmaus.

Emmaus: Jullie bedankt.

Michele: Bedankt Emmaus! Precies vandaag heeft de paus in Assisi deze nieuwe encycliciek ondertekend met die prachtige titel "Allen broeders". Hij schreef in een tweet: De inspanning om

een meer rechtvaardige samenleving op te bouwen, vraagt een vermogen tot broederschap en een geest van menselijke gemeenschap. Was je verrast door de keuze van de paus voor dit onderwerp?

Emmaus: Helemaal niet! Want het is de grootste nood, het grootste verlangen van de mensheid van vandaag. En de Paus heeft die weten verwoorden, en met deze encycliek wil hij ons allemaal samenbrengen om het antwoord te zoeken, om een antwoord te vinden op deze behoefte van de mensheid. Het is alsof hij zich tot de stem van deze gedesoriënteerde wereld maakt, in staat om dit lijden van de mensheid te begrijpen en het ons te presenteren.

En tegenover dit alles komt de vraag in ons op: "Wat kunnen we doen? Sta mij toe dat ik mij nu richt tot allen die zich door God geroepen voelen om iets te doen, om te reageren en dat te doen door zichzelf volledig te geven, zonder reserves, zonder angst, zonder onderbreking, door zichzelf volledig te geven.

Al deze mensen, allen die zich door God geroepen voelen en die in het charisma van de eenheid, in het charisma van Chiara, een hulp hebben gevonden die hen heeft doen inzien dat het mogelijk is, die hen de concrete, ware, diepe ervaring van de eenheid op deze aarde heeft doen beleven, en die daarom het gevoel hebben dat ze een roeping en een genade hebben ontvangen, en die deze ter beschikking willen stellen. Het liefst zou ik willen, dat jullie hier allemaal aanwezig zouden zijn, en tegen jullie zeggen: laten we het samen doen! Ja, we hebben een roeping ontvangen, we hebben een geschenk gekregen waardoor we het konden ervaren; maar deze oproep tot broederschap, die voor ons de oproep is tot het "mogen allen één zijn", de oproep tot eenheid, deze oproep die we zo sterk in onszelf voelen en die ons uitnodigt om naar de hemel te kijken, om ver weg te kijken, deze oproep zou willen dat deze eenheid een weerspiegeling is van de eenheid die in de hemel wordt beleefd, zou willen dat we op aarde leven als in de hemel, zoals in de Drie-eenheid, waar eenheid en verscheidenheid naast elkaar bestaan, waar ieder mens de ander respecteert, ieder mens ruimte maakt voor de ander, ieder mens probeert de ander naar voren te laten komen, ieder mens probeert op een of andere manier zichzelf volledig te verliezen, zodat de ander zich volledig kan uitdrukken. En daarmee verliest hij niet zijn identiteit, maar laat hij juist zijn ware, diepste identiteit zien.

Een eenheid die zo groot is als de eenheid die in de hemel wordt geleefd en waarvan we zouden willen dat die ook op aarde wordt geleefd, heeft slechts één voorbeeld, slechts één iemand kan ons het voorbeeld geven en dat is Jezus. Jezus die God is en die zijn Godzijn volledig wist te verliezen om onder de mensen af te dalen, mens te worden en aan het kruis - op het moment van zijn verlatenheid – elke vorm van verlatenheid te delen, alle angst, alle lijden, al het uiterste, het slachtoffer zijn, alle verwondingen, de verlatenheid die mensen van alle tijden, in alle omstandigheden leven en geleefd hebben, en hij heeft ze tot de zijne gemaakt met deze liefde die zo groot was dat hij in staat was om de eenheid die verbroken was tussen God en de mens, tussen alle mensen en ook met de hele schepping, weer op te bouwen.

Dit is het voorbeeld dat we voor ons hebben. Als we zo'n grote liefde kunnen hebben, kunnen we getuigen aan de wereld dat deze eenheid er is, dat deze eenheid mogelijk is, dat deze eenheid al begonnen is.

Ik zou willen dat iedereen die daarin meegaat, iedereen die het voelt, die naar mij luistert op dit moment en die er voor voelt zo'n sterke en belangrijke verbintenis aan te gaan, ik zou willen dat we allemaal samen een eerste antwoord kunnen zijn aan de paus, een antwoord dat al begonnen is en dat we hem troost geven, dat we hem hoop geven, omdat er al iets begonnen is.

En tegelijkertijd willen we dat we allemaal samen zijn, met al diegenen die er voor gaan, met al diegenen die willen werken voor dit grote doel, allemaal samen willen we in de wereld zijn, wij, een kleine groep die zich laat inspireren door het charisma dat Chiara Lubich heeft ontvangen, en die deel uitmaakt van deze familie in de wereld, we willen dat deze kleine groep een begin is, een klein deel, klein maar een effectief deel van die gist die de mensheid doordringt en die haar kan veranderen, die echt het begin van een nieuwe wereld wordt.

Ik wil deze verbintenis samen met jullie allemaal aangaan. Ik doe mee, ik wil alles doen wat ik kan, en ik nodig iedereen uit om hetzelfde te doen, iedereen die dat wil!

Alessandra: Bedankt Emmaus, met jou willen we die gist zijn die laat rijzen, die verandert, om van heel de mensheid een verenigde wereld te maken.

Emmaus: Een verenigde wereld! Jullie bedankt.

Michele: Werkelijk bedankt Emmaus, wij doen mee!

Emmaus: Jullie bedankt, iedereen bedankt!

Alessandra: Wij doen mee, bedankt.

12. WAT ER VOOR DE KOMENDE TIJD OP HET PROGRAMMA STAAT EN AFSLUITING

Michele: Alessandra.

Alessandra: zeg het maar, Michele.

Michele: Nu zijn we bijna aan het einde gekomen...

Alessandra: Maar er zijn nog enkele belangrijke afspraken door te geven, ik zal beginnen. De eerste betreft een gen die vele harten in de wereld heeft weten te raken. Jullie kennen allemaal Chiara Luce Badano. Op 25 september 2010, precies 10 jaar geleden, werd ze zalig verklaard en aanstaande 7 oktober is het 30 jaar geleden dat ze is overleden. Daarom heeft de Stichting Chiara Badano een aantal evenementen georganiseerd die via streaming te volgen zijn, waaronder veel getuigenissen van mensen die haar persoonlijk gekend hebben. Voor meer informatie kunnen jullie de officiële website van Chiara Luce bezoeken: chiarabadano.org

Michele: Dan is er op 15 oktober het internationale evenement Global Compact on Education, dat 100% online zal zijn! Als je meer wilt weten over dit evenement om een mentaliteitsverandering op het gebied van onderwijs teweeg te brengen, ga dan naar de site: educationglobalcompact.org

Alessandra: Van 23 tot 25 oktober is er de internationale bijeenkomst "Nieuwe wegen naar Integrale Ecologie: vijf jaar na de Laudato Si'", georganiseerd door EcoOne, het ecologische netwerk van de Focolarebeweging", met de stem van vele experts van over de hele wereld. . Voor meer informatie ga naar: ecoone.org

Michele: En tot slot The Economy of Francesco die online zal plaatsvinden van 19 tot 21 november, de laatste dag zal paus Franciscus ook deelnemen. Voor alle informatie kunnen jullie terecht op de site: francescoeconomy.org

Alessandra: oké, dat was de informatie!

Michele: nee Ale, sorry! En wanneer is het volgende focolarejournaal?

Alessandra: Ik wilde het al gaan zeggen, je dacht dat ik het vergeten was? Nee hoor! Het volgende focolarejournaal is op 5 december om 12.00 uur, Italiaanse tijd.

Michele: Dus we zien elkaar weer op 5 december, mis het niet.

Alessandra: Voordat we afscheid nemen... bedankt Michele en dank aan iedereen die dit focolarejournaal heel bijzonder heeft gemaakt!

Michele: Werkelijk! Bedankt Ale en dank aan jullie allemaal dat jullie er vanavond bij waren! Een omhelzing voor iedereen

Alessandra: Grazie! Ciao! Tot gauw.